

STORMVEJR

Hjemme i mit hus står barometret næsten altid på storm. Ikke sådan en, der får træerne til at bøje sig eller bølgerne til at rejse sig. Nej, en hvirvelvind af ord, der fyger gennem huset og får kopper og glas og mig til at ryste. Min mors og fars stemmer giver gennemtræk så dørene smækker, og jeg må sidde bag gardinet og holde mig for ørene. Bagefter er den bidende kold - luften, jeg er nødt til at indånde. Min hals trækker sig sammen og gør ondt, som om jeg slugte et for stort bolsje.

Jeg forstår ikke, hvad det er med min mor og far. Men jeg kan se det på dem. De er gråblege. Sådan monsteragtige. Som om deres hjerter er ved at visne.

Den morgen hang de sidste ord stadig i luften, da Lili med et svirp trak gardinerne til side og kiggede ud. Grå. Blæst. Et køligt lys faldt ind gennem vinduet. Hun hoppede ud i den smalle gang til entreen og åbnede hoveddøren. Våd vind ramte hende i ansigtet. Hun klemte øjnene sammen og kaldte ud i den fugtige luft.

Ikke en kattesjæl viste sig.

Ikke. En. Sjæl.

Så sprang hun i de grønne gummistøvler.
Krummede tærne for at holde dem fast.
Talte til ti og trodsede den umilde modvind.

Ude på vejen kiggede Lili under alle parkerede biler. Gik videre langs det uregelmæssige buskads og trak en gang imellem en gren til side for at få et bedre overblik.

Et stykke nede stod den grønne container. Hun så noget bevæge sig. Slubrede af sted, så godt hun kunne, mens hun kaldte og kaldte. Undervejs lagde hun sig på knæ og fæstnede blikket mod det buldermørke område under containeren. Hun anede en skygge. Hvorfor kom Prinsesse ikke?

Vinden slog et så voldsomt slag, at træer og buske stod skæve og fordrejede. Nede fra mørket under containeren blev en forkrøblet, blå plastikpose mast frem i lyset og hvirvlet højt op i luften.

Lilis øjne fulgte posen, der i lang tid fór forvildet rundt. Og rundt.

- Prinseeeeeesse, jeg giver aldrig fortaaaabt, råbte hun.

Hun frøs i det drivvåde nattøj, og fødderne sved. Med en hurtig bevægelse greb hun plastikposen i luften, lagde de grønne gummistøvler ned i og løb barfodet hjem med asfalten stikkende under fødderne.

Fugl, fisk eller sommerfugl. Lili kiggede efter katten bag gardinerne. Under klaveret. Ovenpå reoler. I skabe og skuffer. Men det var ikke en leg. Nu havde selv katten forladt det uhyrlige hus. Lili ville heller ikke være her mere.

FARVEL

Lili kiggede ind på morens og farens værelse. Der lå de. Uhyrerne fra i går.

Med et tæppe af grønt mos.

Næserne skællede.

Der lød dybe grynt fra deres tykke, grå halse.

Tapetet lignede en skov af blå træer, og Lili mærkede, at farven lagde sig som en tung tåge, der sved i øjnene. Så listede hun ud for at se, hvad der var i køleskabet.

Mens hun stod der, kimedede telefonen. Igen og igen. Hun hørte morens rustne stemme kalde.

- Liili.

Lili skulle lige til at tage et kyllingelår og stod som forstenet.

- Kom og tag telefonen, råbte moren.

Lili stirrede bare på det alt for sorte skind. Hun havde glemt alt om tiden, da hun stegte det forleden aften. Moren havde også sagt, at hun måtte holde op med at se fjernsyn og lave aftensmad på samme tid.

- Hallo, sagde moren vrissent i telefonen.

Lili åndede lettet op og pakkede låret i en krøllet sølvpapirsklump.

- Hjerte-hvad-for-noget? sagde moren. - Hjerteskov? Nej, det kan jeg godt fortælle dig; du får ikke 25 øre til hverken truede abekatte, eller bare fordi der mangler et par palmer i junglen. Her i huset vokser pengene ikke på træerne ... nå, er det ikke penge, du vil have? ... hvordan vores hjerter har det? Det skal jeg sige dig; byens bedste sovehjerter. Og ærlig talt ... du forstyrrer lige midt i min middagslur.

Lili stod i døren igen.

- Hvem var det? spurgte hun.

- Ikke nogen, sagde moren. - Bare hjælpeløse hjælpetosser. Det er jo snart hver og hver anden dag. Hjerteskov! Hun fnøs. - Hvor uopfindsomt.

Noget, der mindede om et smil trak hen over de grå læber, og moren rullede øjnene op i panden. Så stak hun en spids albue ind i siden på faren, som snorkede højt.

- Som om jeg ikke har nok at gøre med at få skovlen under ham her. Får du for resten tiden til at gå, skat? Jeg skal lige ligge lidt længere. Det var en hård dag i går.

Moren vendte sig. Med ryggen mod Lili. Et øjeblik forestillede Lili sig at gå rundt mellem de blå træer. Hun tænkte på, hvad det der Hjerteskov var for noget. Så gik hun tilbage til køkkenet og tømte skoletasken for bøger og beskeder, som ikke længere var til nogen nytte.

Den nye blyant glimtede. Den kunne skrive både rødt og sort. Lili tog den op og svingede den i luften som en tryllestav. Så smed hun den tilbage sammen med en lille blok og bunken af tegninger.

Blyanten var altid god at have på sig.

Sølvpapirsklumpen lagde hun også i tasken, og en dåse makrel, til hvis hun blev sulten undervejs.

For sidste gang stak Lili hovedet ind til dem. Hendes uhyrlige forældre havde moslet rundt. Huden i deres pander hang. Det var et scenetæppe lige før en grim forestilling. Folderne blev til buler under øjnene. Hun stod et øjeblik og betragtede dem. Så vinkede hun helt, helt stille. Kylede tasken på ryggen og skyndte sig ud. Ud af villakvarteret.

Væk fra de stumme gule murstenshuse.

I vejkanten susede rasende biler forbi. Forlygterne blændede, og Lili kneb øjnene sammen. Skosålerne dunkede ned i den mørke asfalt, og makreldåsens skarpe kant bed i ryggen. Som dagen skred frem, blev hun mere og mere træt i fødderne. Et øjeblik tænkte hun sig hjem igen, men rystede trætheden på afstand, hoppede vejen frem i gadedrengehop og sagde en række rimord inde i hovedet.

Det var meget diset. Lili drejede væk fra de store veje og gik ind i et roligere område nær skoven. På udkik efter et sted at hvile.

I det fjerne skimtede hun silhuetter af spidse tage, som ragede op i det grå. Da hun kom nærmere, så hun en stor, firkantet bygning indrammet af et sort gitterhegn. Det lignede et slot, som var klippet ud og limet ind i et forkeret landskab. Hun gned sig i øjnene for at fjerne det tågede slør. I det samme hørte hun gøen, og ud af tusmørket sprang en sort hund.

Lili blev stående, mens den halsede løs.

- Ingenting her og ingenting der, sagde hun og vendte bukselommerne på vrangen.
- Men har du mødt min kat? Den hedder Prinsesse.

Hunden tav og så med lysende øjne på Lili. Der groede en sårskorpe på dens ene øre.

- Nej, det er nok også bedst, sagde hun. - Jeg kender sådan nogle vilddyr som jer. I farer jo lige i pelsen på hinanden.

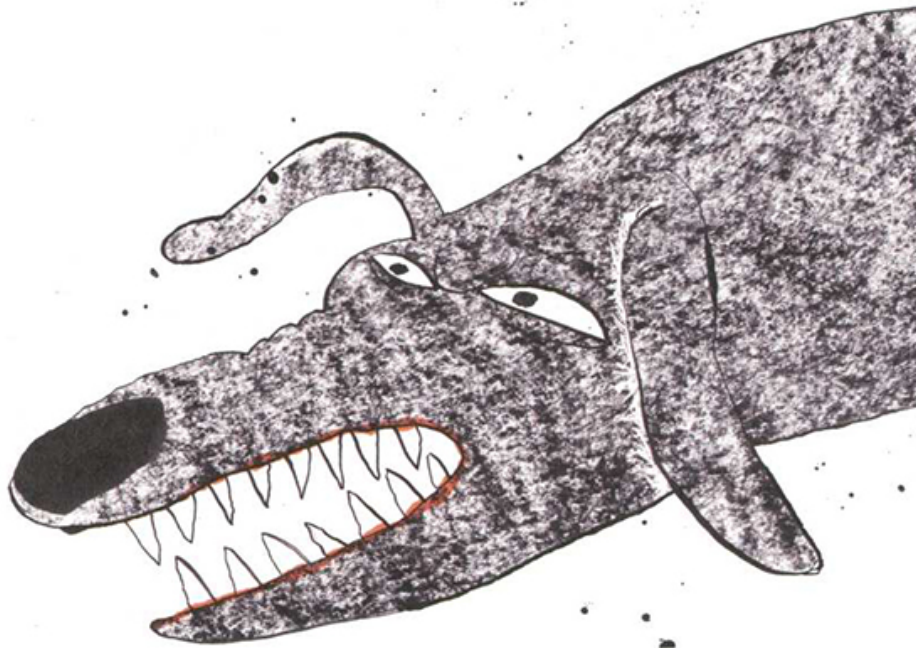
Hun kiggede op mod himlen.

- Lige som min mor og far.

Lili så igen på hunden.

- Stjerner er de bedste at betro sig til.

Hunden vendte brat om og luntede lydløst tilbage. En gang imellem drejede den hovedet og kiggede på Lili, men snart var den væk. Smuttet ind mellem tremmerne igen. Da Lili nåede gitterlågen, lænede hun sin trætte krop imod den. Men den rokkede sig ikke. Så hørte hun knurren og hvæsen og et sekund efter den skærende lyd af slagsmål.

Med de sidste kræfter skubbede Lili hårdt mod lågen. Den gav efter og lod hende ind. En filtret klump af hund og kat samlede sig hurtigt i to kroppe, som sprang i hver sin retning.

- Prinsesse? Hun var sikker på, hun så et glimt af katten. Men der var helt stille.

Foran Lili lå en allé med to rækker høje, sorte træer. Trækronerne var klippet som omvendte kræmmerhuse. Bagved lå slottet med sine spidse tage og sluttede mønstret af. Hun vaklede af sted langs de knortede stammer. Hen mod døren. På den hårde stentrappe sank hun sammen. Hun famlede sig frem til blyanten og den lille blok på bunden af skoletasken og satte et par røde streger på papiret. Ganske langsomt formede de sig til skikkelsen af en kat. Ved siden af tegnede Lili et stort hjerte. Og til sidst skrev hun med sorte bogstaver:

Hjerteskoen

